

JOYCE DEEKS BIBELNOTER - JOSVABOGEN

216 Josva 1

Jeg lader dig ikke i stikken og svigter dig ikke

Et årsskift giver anledning til at se tilbage med tak til Gud, men også at se frem til det ukendte år foran. Josva befandt sig i en meget mere skelsættende situation. Han må have følt sig overvældet, da han skulle løfte arven efter Moses. Derfor kom Herrens ord til ham: "Vær modig og stærk". Han stod foran den vanskelige opgave at føre folket over Jordan og ind i det nye land, en opgave der vrimlede med umuligheder. Men Herrens kald var knyttet til løfter. Herren vil *give* dem landet. Det andet løfte var, at Herren vil være *med* ham; aldrig vil han stå alene i de umulige situationer, der lå foran. Men han måtte til stadighed grunde over Guds lov, så han holdt sig der, hvor Herren kunne velsigne ham til fulde.

HUSKEVERS: 2. Krønikebog 15:2

217 Josva 2

Jeres Gud er Gud både oppe i himlen og nede på jorden

Rahab havde fattet det væsentlige om Israels Gud, at han var Gud i himlen og på jorden, dvs. han var ikke begrænset til Israel, som afguderne var til deres specielle områder. Hun var kommet til denne erkendelse ved at høre om Israels historie: overgangen over Sivhavet (Det røde Hav) 40 år tidligere og sejren over amoriterkongerne derefter.. Det havde alle de andre også hørt, og det havde indjaget dem skræk for israelitterne, men ikke tro på deres Gud, som i Rahabs tilfælde. Hendes røde snor var et vidnesbyrd om, at hun bøjede sig for denne almægtige Gud og søgte redning hos ham. Det *gør* vi også, og det *gør* os trygge, når vi begynder på endnu et ukendt år.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 5:6.

218 Josva 3

Den levende Gud er iblandt jer

Jordan spærrede vejen ind til det forjættede land. Josva kunne intet stille op med den, men han adlød Herren og lod hele sin anseelse hos folket afhænge af, at Herren ville gribe ind, som han havde lovet. Det gjorde han! Folket fulgte efter præsterne i passende afstand, og først da de trådte ud i vandkanten, skete underet, og Jordan holdt brat op med at løbe, så der blev skabt en vej direkte tværs over flodlejet, som folket kunne følge. Den levende Gud var iblandt dem, og hans indgriben ved dette første skridt ind i landet var beviset på, at han ville drive fjenderne bort foran dem. Så længe Gud var med dem, kunne intet og ingen standse dem. Denne Gud er vor Gud!

HUSKEVERS: 1. Timotheusbrev 4:10.

219 Josva 4

Disse sten skal for israelitterne være mindsten

Overgangen over Jordan var et afgørende skridt frem. Der måtte rejses et varigt minde om, hvordan det skete, så de kommende slægtled kunne få det at vide. De 12 sten, der blev taget fra Jordans bund og rejst i Gilgal, var et synligt bevis på underet og på de 12 usynlige sten, der var skjult af Jordanfloden, og som må være taget med fra den anden side Jordan (9). Billedligt var folket begravet under vandet med stenene, og et nyt folk var gået ind i landet - et slående billede på, at vi er begravet med Kristus og opstået med ham til et helt nyt liv. Overgangen over Jordan kan tale om, at vi er blevet frelst fra vor syndige natur; dog var det kun begyndelsen til det nye liv.

HUSKEVERS: Romerbrevet 6:4

220 Josva 5

Efter påsken begyndte de at spise af landets afgrøde

Det er en forbavsende afsløring, at omskærelse ikke havde fundet sted under ørkenvandringen (5). Dette måtte bringes i orden, før folket kunne gå frem. Derefter fejrede de påsken til minde om udfrielsen af Egypten. De var Guds forløste folk, og han ville bringe dem ind i landet. Lad os som kristne ikke blive i ørkenen, men gå ind i landet og spise af landets frugter, som Israel gjorde. Omskærelsen taler om, at vi er korsfæstet med Kristus, med det formål, at vi skal leve et helt nyt liv med "smag" for de goder, der er i "landet", i ham. Fjenden vil gerne spærre vejen, men fyrsten over Herrens hær vil vise vejen frem, som han gjorde for Josva.

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 2:11-12

221 Josva 6

Herren har givet jer byen

Erobringen af Jeriko var helt igennem Herrens værk. Han planlagde den, og han lod den lykkes. Ingen israelit kunne med rette rose sig af denne sejr. Men de måtte nøje følge Herrens befalinger gennem Josva, selv om de ikke forstod, hvad disse vandringer skulle være godt for. Fra Israels side kan man sige, at sejren skyldtes to ting: først, at Josva kunne høre Herrens røst, og for det andet, at han og folket handlede derefter. Hvilke sejrige kristne vi ville blive, hvis disse to ting prægede os: at vi forstod Herrens vilje, og at vi gjorde den!

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 1:9-10.

222 Josva 7

Du kan ikke holde stand over for dine fjender

Josva troede, at han kunne klare lille Aj uden Herrens hjælp. Det var en skæbnesvanger misforståelse. Fordi han gik frem på egen hånd, blev Akans synd ikke afsløret, før det havde kostet 36 andre israelitter livet. Typisk for os mennesker giver Josva nærmest Herren skylden for nederlaget (7)! Men Herren meddeler Josva den virkelige årsag: Israel har syndet. Akans synd havde besmittet hele folket, så Herren ikke kunne være iblandt dem og give dem sejr. Det var Josvas ansvar at afsløre og straffe synderen. Lad os tage ved lære af Israels erfaring ved Aj, dels at vi ikke må undervurdere fjenden, og dels at vi må tage det nøje med synd.

HUSKEVERS: 1. Petersbrev 5:8-9a.

223 Josva 8

Tag hele hæren med dig

Herren lovede at give Aj i Josvas hånd, men han skulle dog tage hele hæren med sig. I sidste kapitel mente spejderne, at det ikke var nødvendigt at "udmatte hele hæren med det" (7:3). Det var ikke, at Herren behøvede hæren for at kunne indfri sit løfte, men at det ikke var godt for den at slippe for anstrengelserne. Måske kan vi lære noget her angående bønnens betydning og hensigt. Herren er almægtig, og dog virker han gennem de helliges bønner. Han griber ind, ikke for at spare os ulejlighed, men fordi vi ikke kan klare os uden ham. Forbøn er en væsentlig del af vort arbejde.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 6:18.

224 Josva 9

... uden at de rådspurgte Herren

Josva har hurtigt glemt lektien ved Aj. Han afgør gibeoniternes sag uden at rådspørge Herren, så deres bedrag ikke afsløres. Men hvor menneskeligt! Vi kommer så nemt til at handle på egen hånd. Det gik ikke op for Josva, at her var en sag, hvor han behøvede Herrens vejledning, inden det var for sent. Den gamle rejsetæring og det slidte tøj talte sit klare sprog, syntes han, og måske var han en lille smule smigret over dette besøg fra "et meget fjernt land". I hvert fald var han ikke på vagt over for den mulighed, at han kunne tage fejl. Han lod sig overbevise uden at spørge Herren til råds, og Israel måtte leve med resultatet i århundreder (2. Sam. 21:1-14).

HUSKEVERS: Ordsprogene 3:5-6.

225 Josva 10

Herren førte jo krig for Israel

Hvilket sejrrikt kapitel! Det var fjendernes samlede angreb, der gav anledning dertil, og angrebet var forårsaget af Israels første sejr ved Jeriko og Aj. Josva har ikke mistet modet efter sin fejltagelse ved Gibeon. Det er vigtigt! Han har endda stor frimodighed til at bede Herren standse solen. Der er ingen forsagthed eller usikkerhed i hans forhold til Herren. Måske var han blevet endnu mere ivrig efter at udrydde fjenderne, før han blev indfanget i flere listige kompromiser. Genoprettelsen var total, som det også er det for os i vort forhold til Gud på grund af Jesu Kristi offerdød.

HUSKEVERS: Romerbrevet 8:31-32

226 Josva 11

Herren gav dem i israeliternes hånd

Erobringen af den sydlige del af landet fik indbyggerne i den nordlige del til at slå sig sammen i en stor og truende alliance. Som der står i Brorsons salme: "og har man en og anden kamp forbi, der følger ti" - det var Josvas erfaring. Israelitterne kunne ikke slå sig til ro med de overståede sejre, ellers ville de blive overvældet af nye fjender. Men Herren var med dem, og havde endog bekræftet fjenderne i deres modstand, så Israel kunne udrydde dem. De var hans redskaber til at udføre hans dom over dem; derfor havde de intet at frygte. Men det tog mange års anstrengende kamp. Det skete ikke af sig selv. Vi må heller ikke være passive i den åndelige kamp mod synd og for evangeliet.

HUSKEVERS: Filipperbrevet 1:29-30.

227 Josva 12

Hvis land Josva gav Israels stammer i eje

Israelitterne besejrede alle disse konger og tog deres lande i besiddelse som givet dem af Herren. Hvis Israels erobring af Kana'ans land synes uretfærdig og grusom, må vi huske på, at disse var fordærvede folkeslag, der var som en byld i menneskeslægten: "det er på grund af disse folks uretfærdighed, at Herren driver dem bort foran dig" (læs 5Mos. 9:3-5). Gud havde ladet Israel vente 400 år i trældommen i Egypten, men nu var amoritternes syndeskyld fuldmoden (Første Mos. 15:16). Guds dom over synd er før eller senere en nødvendighed.

HUSKEVERS: Åbenbaringen 11:17-18.

228 Josva 13

Der er stadig meget land tilbage at erobre

De foregående kapitler giver indtryk af, at hele landet hurtigt blev erobret og enhver fjende likvideret. Men nu får vi at vide, at der endnu er meget land tilbage at indtage. Man får indtryk af, at Israels fremskridt i landet var gået i stå. De var tilfredse med de store sejre, de havde vundet, og som havde sikret dem fodfæste i landet. Det er en fare for os, som vi bliver ældre, at vi nemt lader stå til, at kamplysten forsvinder, at vi ikke er så bekymret over, at der endnu skjuler sig fjender rundt omkring. Lad os søge nåde til aldrig at slå os til ro, aldrig acceptere en syndig vane, men altid jage fremad. "Yderligere frem-gang" burde altid være vort motto.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 6:11-12

229 Josva 14

Jeg er stadig lige så stærk som den dag

Kaleb var en af dem, der ikke blev sløv med alderen. Dejligt at høre denne gamle krigers vidnesbyrd. Herren havde bevaret ham rask og rørig, i stand til endnu at kæmpe og indtage sin arvelod trods sine 85 år. Han begærede ikke et stykke jord pænt ryddet for fjender, hvor han kunne hvile ud i sine sidste år! Nej, han ønskede et bjergland i fjendens besiddelse, som han kunne erobre ved Herrens hjælp. Han havde bevaret ungdommens gnist; han var begyndt med at vise Herren fuld lydighed, og det var han blevet ved med hele livet. Vi forstår godt, at Josva velsignede ham. Må vi få nåde til ikke blot at begynde på "den gode strid", men fortsætte til målet.

HUSKEVERS: 2. Timotheusbrev 4:7-8.

230 Josva 15

Hvad vil du? ... Giv mig en gave

Judas arvelod i landet er nøje beskrevet; der var både bjerge, dale og ørkenområder. De fik heller ikke det hele serveret; de måtte selv kæmpe og indtage det. Otniel viser den samme kampånd som sin farbror Kaleb og bliver som belønning hans svigersøn. Kalebs datter står heller ikke tilbage for ham. Hun kunne ikke kæmpe som sin far og sin mand, men hun beder om at få vandkilder. Det var ikke luksus, hun bad om, men en livsnødvendighed i det tørre område, hun skulle bo i. Herren ved, hvad vi behøver for at klare os netop der, hvor han har sat os; men han ønsker, vi skal bede om det i bevist afhængighed af hans gaver på alle livets områder.

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 7:7-8.

231 Josva 16

Men de fik ikke fordrevet ...

Nu afsløres det med al tydelighed, at erobringen af landet ikke blev grundigt gennemført. I kapitel 15 nævnes jebusitterne, der blev boende i Jerusalem sammen med judæerne (63). Her er det efraimitterne, der tillader kana'anæerne at blive boende iblandt sig. De blev åbenbart ikke assimileret, for Salomon satte dem til hoveriarbejde (Første Kong. 9:20-21), men deres fordærvende påvirkning på Israel kan næppe betvivles. Sådanne fjender taler til os om de åndelige fjender, vi skal kæmpe imod. Vi må, som Paulus siger, lade det jordiske i os dø, og ikke give råderum for tanker og handlinger, der ikke passer til det nye liv, vi har fået i Kristus.

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 3:5-8.

232 Josva 17

Bjerglandet kan ikke rumme os

Da Josefsønnerne fik tildelt deres arvelod, var en del af det endnu beboet af kana'anæerne, nogle endog med jernvogne. Efraim og Manasse gjorde gældende, at de var "et talrigt folk" og ønskede derfor en større arvelod. Men Josva pointerede, at arvelodden var stort nok, bare de tog det hele i besiddelse! De var netop et talrigt folk og skulle bruge den store kraft, de havde, dels til at rydde bjerglandet for skov, og dels til at drive kana'anæerne bort fra lavlandet. De skulle ikke forvente at få det hele serveret, uden at de gjorde en indsats. Det var ikke plads, men troens gerning til at indtage den, kort sagt Kalebs ånd, som de manglede.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 1:17-19.

233 Josva 18

Hvor længe vil I tøve med at gå ind og erobre det land

Åbenbaringsteltet i Shilo var samlingspunktet for Israel, som det havde været det under ørkenvandringen. Efter de mange år uden fast bopæl, kneb det for Israel virkelig at sætte sig fast, selv om de havde underlagt sig landet. Det var spændende at erobre deres forjættede land, men det krævede hårdt og vedholdende arbejde at udnytte det og til stadighed holde fjenderne borte. Josva tog skridt til, at hver stamme skulle kende sit bestemte område, så de kunne gøre alvor af at tage det i besiddelse. I en menighedssammenhæng er det vigtigt, at vi holder ud i det, der er betroet os hver især.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 4:16.

234 Josva 19

For Herrens ansigt ved indgangen til Åbenbaringsteltet

Stammerne fik deres område tildelt ved lodkastning i Shilo for Herrens ansigt, dvs. hver enkelt stamme kunne vide, at det var Herrens bestemmelse, at de fik netop det område tildelt. Beretningen synes dels at følge denne guddommelige fordeling, og dels hvad der skete: Simeon fik del i Judas område, og Dan fandt det for trangt mellem Juda og Efraim og flyttede nordpå. I praksis tog de ikke hele landet i besiddelse. Jerusalem f.eks. var stadigvæk beboet af jebusitterne i Davids tid (AndenSam.5:6). Hvad gør vi med al den åndelige rigdom, der er givet os i Kristus Jesus?

HUSKEVERS: Kolossenserbrevet 2:9-10.

235 Josva 20

Enhver ... kunne flygte dertil og undgå at blive dræbt

4 Mosebog 35 forklarer nærmere om tilflugtsbyerne. Blodhævneren var åbenbart en kendt og tilladt skikkelse i det gamle Israel. Kun hvis han dræbte drabsmanden i en tilflugtsby kunne han retsforfølges, for en "uskyldig" drabsmand var beskyttet i disse seks byer. Det var dog så alvorligt at dræbe et menneske, selv om det skete uforsætligt, at drabsmanden måtte flygte fra sit hjem og holde sig inden for tilflugtsbyens område for at opnå lovens beskyttelse mod blodhævneren. Beskyttelsen af drabsmanden var knyttet til ypperstepræsten; hans drab måtte dog sones, og det skete ved de ofre, som ypperstepræsten repræsenterede.

HUSKEVERS: Hebræerbrevet 4:14-16.

236 Josva 21

Alt gik i opfyldelse

Levitterne fik ikke en arvelod i landet på samme måde som resten af folket. Hver stamme stillede et vist antal byer til deres rådighed, hvor de kunne bosætte sig, og græsmarkerne omkring disse byer var forbeholdt levitternes kvæg. På denne måde blev levitterne, som havde særlig kendskab til loven, spredt ud over hele landet. På trods af folkets sløvhed og svaghed slås det fast, at Herrens løfter ikke har svigtet; han har opfyldt alt, hvad han lovede og har givet dem hele landet. Det var en kendsgerning, selv om beretningen viser det modstridende faktum, at en del af fjenderne ikke var blevet udryddet, og visse byer forblev i deres hænder i mange år.

HUSKEVERS: Romerbrevet 3:3-4

237 Josva 22

I har ingen del i Herren

Jordanfloden dannede en naturlig grænse til Israels land. Det mærkede de 2½ stamme, da de skulle krydse den for at komme hjem til deres familier på østsiden. Derfor byggede de dette alter som et bevis på, at de var en del af Guds folk. Da de andre stammer forstod hensigten med alteret, var de tilfredse. Selv havde de ikke brug for et sådant alter, for de boede helt *inde* i landet, hvor tabernaklet var. De 2½ stamme var kommet på afstand af det og ville have en lang rejse 3 gange om året; man kan tænke sig, at de var i større fare for ikke at møde op. Befinder vi os så tæt *inde* hos Herren og menigheden, at det er indlysende for alle, at vi hører til, eller holder vi os i periferien?

HUSKEVERS: Efeserbrevet 5:5

238 Josva 23

I skal holde fast ved Herren jeres Gud

Josva var helt klar over, at Israels sikkerhed lå i, at de holdt fast ved Herren. Derfor formanede han dem til at holde sig fra de fremmede, der var tilbage rundt omkring dem, og som dyrkede afguder. Hvis de blandede sig med dem på nogen måde, ville de blive påvirket til at forlade Herren og dyrke afguder. Lige så sikkert som Herren havde opfyldt de gode løfter, lige så sikkert ville de varslede ulykker indtræffe, hvis de forlod ham. Herren var deres styrke; de ville aldrig blive stærke i sig selv og måtte derfor til stadighed holde sig nær til Gud. Som med Israel, er vor sande lykke at leve i afhængighed af Herren.

HUSKEVERS: Efeserbrevet 6:10.

239 Josva 24

Frygt nu Herren, og tjen ham i oprigtighed

Josva minder israelitterne om deres historie, som viser Herrens trofasthed imod dem, og slutter med opfordringen: "*Frygt nu Herren og tjen ham*" (14). Alternativet er at gå tilbage til deres forfædres afguder, eller tjene de lokale afguder; lad dem vælge mellem disse to muligheder. Samtidig med at stille sagen sådan på spidsen erklærer Josva: "*Jeg og mit hus vil tjene Herren*". Hans hensigt er at få folket til at tage et afgjort standpunkt for Herren, idet de indser, at han er Israels Gud. Når de vil tjene ham, må de skaffe alle afguder bort. Herren vil ikke dele vore hjerter med noget andet!

HUSKEVERS: Matthæusevangeliet 6:24